

LEUGEN

Care Santos

parade

Xenia doet er alles aan om de beste cijfers te halen, gedreven door één droom: arts worden.

Maar de laatste tijd hollen haar resultaten achteruit. Xenia is verliefd – niet op iemand van vlees en bloed, maar op een naam op een scherm, op woorden van iemand die haar liefde voor boeken begrijpt zoals niemand anders.

Omdat Xenia vastberaden is en haar online geliefde elke ontmoeting afhoudt, besluit ze hem te verrassen. Met de weinige gegevens die ze heeft, gaat ze op onderzoek uit. Maar alles blijkt gelogen.

De foto niet echt. De naam ook niet. Wie is haar zielsverwant werkelijk?

ISBN 978 94 93408 30 2

9 789493 408302

www.uitgeverijparade.nl

LEUGEN

Care Santos (Mataró, 1970) studeerde rechten aan de Universiteit van Barcelona, maar begon al op jonge leeftijd met schrijven. Inmiddels heeft zij een omvangrijk oeuvre op haar naam staan voor volwassenen én jongeren – in zowel het Spaans als het Catalaans. Haar werk werd vertaald in meer dan twintig talen en bekroond met diverse prestigieuze literaire prijzen.

LEUGEN

Care Santos

parade

De oorspronkelijke uitgave verscheen in 2015 onder de titel
Mentira bij Edebé (www.edebe.com)

© Care Santos

Nederlandse vertaalrechten geregeld via
Internationaal Literatuur Bureau, Amsterdam
Nederlandse vertaling © 2026, Uitgeverij Parade
Vertaling Roy van Alkemade

Omslagfoto Shutterstock

Niets van deze uitgave mag worden verveelvoudigd in
enige vorm of op enige wijze zonder schriftelijke
toestemming, met uitzondering van korte citaten als
onderdeel van kritieken en boekbesprekingen.

ISBN 978 94 93408 30 2

NUR 285

www.uitgeverijparade.nl

‘Het leven *is* ook een spel, jongen.
Het leven *is* ook een spel dat je
volgens de regels moet spelen.’
‘Ja, meneer. Ik weet dat het zo is.
Ik weet het.’

J.D. Salinger,
The Catcher in the Rye

I

SALINGER

M IJN OUDERS ZIJN EEN RAMP. Elke avond na het eten slaan ze onvermijdelijk aan het redetwisten: over de economie, de crisis, de Verenigde Staten, veiligheid in de wereld, criminaliteit, armoede... Ze doen me denken aan die praatprogramma's op tv, maar dan een tandje erger. Vergeleken daarmee is een blokfluitles nog boeiend. Ik begrijp ze echt niet. Ze maken onderling bijna nooit ruzie, maar hierover kunnen ze uren doorgaan. Volstrekt niet normaal.

De laatste discussie was nog maar net achter de rug. Op het journaal lieten ze beelden zien van een lange, blonde jongen die in de metro een andere jongen in elkaar sloeg. Een racistische aanval, zonder aanleiding. Het slachtoffer was van Aziatische afkomst, geboren in Mongolië. De politie pakte de dader op; de rechter stuurde hem naar een jeugdinstelling. Op de beelden was zijn gezicht onherkenbaar gemaakt.

'Dat komt doordat de wet minderjarigen beschermt,' zei mijn moeder.

Mijn vader trok een afkeurend gezicht. Hij vindt dat het zo niet hoort. Mam vindt dat minderjarigen een tweede kans verdienen – dat je op je zeventiende je leven nog kunt

omgooien. Mijn vader vroeg aan welke kant ze eigenlijk stond, dat ze criminelen zat te verdedigen.

‘Waarschijnlijk heeft nooit iemand écht naar hem omgekeken. Als dat wel zo was geweest, zou hij weten wat wel en niet kan, en zou hij zich niet zo gedragen,’ zei ze.

‘Kom op! Een jongen van zeventien weet heus wel wat goed en fout is. En wat hij doet, weet hij ook precies. Wie komt er op voor die jongen die in elkaar is geslagen, hè?’ barstte mijn vader los.

‘Iedereen toch, dat is duidelijk,’ zei mijn moeder. ‘Het slachtoffer wordt altijd door iedereen verdedigd. Tegenwoordig kom je het verst als je jezelf als slachtoffer presenteert.’

Bla bla bla. Altijd hetzelfde. Allemaal even saai.

Als enig kind weet ik maar al te goed wat ‘naar me omkijken’ bij mam betekent: een hele reeks vreselijke dingen: zelf nooit mogen kiezen wat ik aantrek, me duizend vragen stellen zodra ik de deur uitga, mijn mobiel om tien uur ’s avonds inpikken, ‘omdat die moet opladen’, nooit in bed op internet mogen (zelfs niet in het weekend!) of – erger nog – me geen computer op mijn kamer toestaan!

Ja, het allerergste was mijn huiswerk moeten maken in de keuken, alleen omdat ze toezicht wil houden zodra ik online ben; en het moeten verdragen dat ze af en toe achter me komt staan en over mijn schouder meekijkt naar het scherm, gewoon om te controleren of ik niets doe wat haar niet bevalt.

‘Wat wil je dan dat ik met al die opdrachten voor school doe?’ vraag ik, in de hoop dat ze het snapt. ‘Bovendien ben

ik oud genoeg, mam. Ik weet echt wel wat de gevaren van het internet zijn.’

Maar nee hoor, mam geeft nooit toe. Het is alsof ze me niet vertrouwt. Ik mag niet eens internet op mijn mobiel! Ongelooflijk!

Pap kijkt me met op elkaar geklemde kaken aan, alsof hij het met me eens wil zijn, maar hij weet net zo min als ik hoe hij mam moet overtuigen.

Een keer zei mijn vader:

‘Het is niet dat mama je niet vertrouwt, Xenia. Maar op internet zijn er gevaren die jij nu nog niet kunt overzien en waar wij bang voor zijn. Allebei.’

‘Ik weet heus wel wat voor gevaren er zijn. Ik ben geen klein kind meer.’

Hij schudde zijn hoofd.

‘Over een paar jaar zul je wel inzien waarom we dit doen,’ voegde hij eraan toe.

‘Ik denk dat ik jullie nooit zal begrijpen,’ fluisterde ik, en pap moest lachen.

Met pap kun je makkelijk lachen. Dat vind ik het leukst aan hem. Ik kan alles bij hem kwijt, omdat hij nooit zo zenuwachtig wordt als mam en me nooit behandelt alsof ik tien ben. Ik vertel hem dingen die ik niemand anders zou vertellen.

Die avond bijvoorbeeld stond ik op het punt hem over Marcelo te vertellen. Ik had zo’n behoefte om te delen dat alles ineens anders was en hoe ik me daarbij voelde. Gelukkig, vreemd, anders. Ik kon al dagen aan niets anders meer denken. Als ik het hem had verteld, had hij me vast niet zo’n typische ouderpreek gegeven.

Maar hij zou het vast aan mam hebben verteld, en dát
was het probleem. Pap en mam vertellen elkaar alles.

Gelukkig hield ik nog op tijd mijn mond.

Gelukkig?

